

3月27日号 90円

Yumiko Fuji

世界スーパースター競演場 ベストテン大特集

Herätkää -lehden helmikuun 22. päivän numerossa japanilainen entinen sarjakuvapiirtäjä Yumiko Fuji kertoo millaista sarjakuvapiirtäjän elämä todellisuudessa oli.

Hän kertoo vasta 23-vuotiaana olleensa suuren sarjakuvakustantamon johtavia taiteilijoita. Rahaa tuli rankasti, "kolme tai neljä kertaa enemmän kuin korkeakoulusta valmistuneelle miespuoliselle työntekijälle, jolla oli monen vuoden kokemus työskentelemisestä suuryhtiössä". Hän tuli koko maassa tunnetuksi vuonna 1972 sarjakuvallaan "Kovaoninen Shima-tyttö etsii onnellisuutta".

"Tarkoitukseni ei ollut kuitenkaan parantaa nuorten lukijoitteni henkistä hyvinvointia vaan luoda pelkästään menestyksellinen sarja."

Yumiko onnistui miellyttämään kustantajia ja lukijoita ja oli pian yhtä suosittu kuin ne piirtäjät, joita hän oli ihailut. Mutta vaara vaanii:

"Tullessani kuuluisaksi elämäntyylini muuttui varsinkin sen jälkeen, kun muutin Tokioon kerrostalohuoneistoon. Käyttäydyin aivan toisten suosittujen sarjakuvapiirtäjien tavoin, jotka menivät työn jäl-

keen baareihin ja kerhoihin viettämään aikaa aamun pikkutunneille asti ja nukkuivat päivällä.

Säilyttäakseni suosioni minun täytyi piirtää entistä häikäydyttävempiä kuvia ja samalla määrällisesti enemmän.

Ei ollut lainkaan epätavallista, etten käynyt kylvyssä moneen päivään tai siivonnut huonettani kuukauteen. Toisinaan minun täytyi aikataulussa pysyäkseni työskennellä 30 tai 40 tuntia yhteen menoon. Uhrasin kaiken työni alttarille."

Alkoikin rakkion tie:

"Seurauksena oli turhautuminen, koska minulla oli rahaa, mutta ei aikaa käyttää sitä. Niinpä aloin tuhlailla rahaa, ja ostin uuden puvun joka kuukausi, vaikka käytinkin sitä vain harvoin. Ajoin taksilla joka paikkaan ja aloin ostella kymmenien tuhansien jenien arvosta levyjä kerralla."

Kerran taiteilijan oven taa ilmestynyt Jehovan todistaja sai hänet ajattelemaan asioita tarkemmin.

"Elämäntapani ja -asenteeni olivat kaukana Raamatun mitapuista. Kun ajattelin sitä, että sarjakuvat heijastavat niiden laatijan mielipiteitä ja että ne vaikuttavat kymmenien tuhansien lasten herkkään mieleen,

minua vapautti vastuuni vakaavuus. Itseluottamukseni katosi, kun tajusin, että sarjakuvahahmojeni keskustelujen välityksellä saattaisin kannattaa väärä asioita. Jo pelkästään viikoittain tulleiden ihailijakirjeiden lukemisen perusteella tiesin tarkaalleen, miten nuorten mieli reagoi noihin lyhyisiin vuorosanoihin.

Ammattilaisena minun piti kuitenkin laatia sellaisia sarjakuvia, jotka myisivät hyvin. Moraalittomien ja väkivaltaisten sarjakuvien suosion kasvu ilmaisee selvästi sen, mikä myy hyvin. Johtavana sarjakuvataiteilijana minun odotettiin vastaavan tällaisten lukijoitteeni

odotuksiin. Tiesin, miten vedotta haaveellisten tyttöjen tunteisiin, sillä kuvasin miellyttävällä tavalla teini-ikäisten rakastumisia ja heidän välisiään suhteita."

Vika ei kuitenkaan ole taiteilijoissa, heidän sielunsa ovat vielä pelastettavissa:

"Yksilöinä toimituskunta ja toiset sarjakuvien piirtäjät olivat hyvin mukavia ihmisiä. Mutta Saatanan sallivaisen hengen tuulet olivat puhaltaneet sarjakuvakirjamaailmaamme ja turmelleet sen. Moraalittomat sarjakuvat heijastavat niiden tekijöiden arvoa. Kuka voi menestyksellisesti kieltää sen, että Saatana on käyttänyt viekkaasti joitakin sarjakuvakirjoja voimakkaana aseinaan kannustukseen moraalittomaan ja väkivaltaiseen käytökseen? Minun itseni piti myöntää se, että olin viikko toisensa jälkeen sarjakuvieni välityksellä edistänyt moraalitonta ajattelua."

Yumiko veti johtopäätökset: hän lopetti työnsä ja antoi kenkää poikaystäväilleen.

□□□

Kovin on vaikeaa sarjakuvapiirtäjän elämä. Rahaa ja menestystä tulee niin, että sielu turmeltuu.

Pitäkää varanne, älkääkä ansaitko yhtä paljon kuin miespuoliset yritysjohtajat!